

USNESENÍ

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 8. 10. 2021 v Českých Budějovicích, v trestní věci **obžalovaného** [REDAKCE], **narozeného** [REDAKCE] v [REDAKCE], trvale pobytem [REDAKCE], okres [REDAKCE], pro zločin přechovávání omamné a psychotropní látky a jedu podle § 284 odst. 2, 4 tr. zákoníku a přečiny neoprávněného nakládání s chráněnými volně žijícími živočichy a planě rostoucími rostlinami podle § 299 odst. 2 tr. zákoníku a týrání zvířat podle § 302 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. b) tr. zákoníku, o jeho odvolání proti rozsudku Okresního soudu ve Strakonici ze dne 29. 4. 2021, č. j. 5T 60/2020-328,

takto:

Podle § 256 tr. řádu se odvolání obžalovaného zamítá.

Odůvodnění:

1. **Napadeným rozsudkem** byl obžalovaný uznán vinným v záhlaví uvedenými trestnými činy a odsouzen za ně k úhrnnému trestu odnětí svobody na 2,5 roku s podmíněným odkladem na 3,5 léta, a dále k trestu propadnutí věcí, a to dvou nádob obsahujících zakázané jedy karbofuran a endrin.
2. Podle skutkových zjištění prvostupňového soudu se obžalovaný dopustil zjednodušeně řečeno
 - a) zločinu tím, že od přesně nezjištěné doby do dne provedení prohlídky jeho objektu dne 3. 5. 2019 měl v držení 28,35 g chemikálie Furadan obsahující nejméně 1,4 g karbofuranu a dále 665 g roztoku obsahujícího 168,9 g endrinu, přičemž karbofuran a endrin jsou jedy zařazenými v Nařízení vlády č. 467/2009 Sb;
 - b) přečinů tím, že v přesně nezjištěné době, nejpravděpodobněji od počátku ledna 2019 do 13. 3. 2019 nastrožil v bezprostředním okolí jím obhospodařovaných rybníků [REDAKCE], [REDAKCE] a [REDAKCE] návnady obsahující letální dávky karbofuranu a endrinu, po jejichž pozření došlo v období od 9. do 19. 3. 2019 k úhynu dvou jedinců orla mořského a dvou jedinců krkavce velkého, jimž přivodil smrt zakázanými metodami a způsobem přivozujícím bolest a utrpení. V podrobnostech k popisu skutků i přesného označení propadnutých věcí se odkazuje na napadený rozsudek.
3. Proti tomuto rozsudku podal řádně a včas **odvolání** obžalovaný. Rozsudek napadl v celém jeho rozsahu. Vzněl procesní výhrady a okresnímu soudu vyčetl i vadné hodnocení provedených důkazů.
4. Procesní vady směřoval k provedené domovní prohlídce a prohlídce jiných prostor. Ty označil za nezákonné jednak pro nedůvodnost realizace těchto prohlídek a jednak proto, že prohlídky byly vykonány jako neodkladné úkony, ačkoli k tomu nebyly splněny podmínky. K informacím vzešlým najevo z provedených prohlídek tak vůbec nemělo být přihlíženo.
5. Nedůvodnost povolení prohlídek shledal odvolatel v tom, že prohlídky byly povoleny na základě předchozích nepravdivých tvrzení policejního orgánu, který čerpal z nezákonným způsobem provedeného úkonu trestního řízení, totiž z podání vysvětlení poskytnutého [REDAKCE]. [REDAKCE] sdělení bylo prakticky jediným důkazem nasvědčujícím podezření, že s travičstvím by mohl mít něco společného právě odvolatel. Obžalovaný citoval příslušnou pasáž z vysvětlení podaného [REDAKCE] a dovedl, že údajné sdělení obžalovaného o „domlouvání vydrám“ nevyšlo najevo z [REDAKCE] spontánního vyjádření, ale teprve až z návodného dotazu policejního komisaře. Jinak řečeno, [REDAKCE] sám nereferoval o tom, že by mu obžalovaný měl

říkat, že „*vydrám domluví či domluvíť*“, a pokud se od takto získané informace ukazující na obžalovaného odvíjel příkaz k prohlídkám jeho objektu, šlo o prohlídky nezákonné.

6. Způsob, jakým byly prohlídky provedeny, pak zmařil efektivní obhajobu obžalovaného. V příkazech k prohlídkám nebylo řádně odůvodněno, proč nelze prohlídky ponechat až na dobu po sdělení obvinění. Příkazy k prohlídkám se totiž omezily pouze na argument, že podezřelý by mohl věci důležité pro trestní řízení ukrýt nebo i zničit. Příkazy k prohlídkám spolu s usnesením o zahájení trestního stíhání tak byly odvolateli doručeny bezprostředně před provedením prohlídek a bylo mu tak zcela znemožněno jakkoli se reálně domoci právní pomoci.
7. K vadnému hodnocení důkazů obžalovaný namítl, že jediné, co bylo v řízení bezpečně prokázáno, je to, že živočichové uhynuli v důsledku působení jedů karbofuran a endrin. Toho si byl prvostupňový soud dobře vědom, a proto svůj závěr o vině postavil pouze na domněnce, *kdo jiný, když ne obžalovaný*, se mohl stíhaného jednání dopustit. Okresní soud přitom opomenul, že stejné jedy mohl mít kdokoli z okolí, stejně tak si mohl jedy od obžalovaného vzít někdo z lidí, kteří se u něho v objektu v daném období pohybovali. Odvolatel takto poukázal zejména na výpověď [REDAKCE], který referoval o pohybu osob vypomáhajících obžalovanému při výloveh v jeho objektu. Odvolatel zdůraznil, že jej nikdo neviděl, že by jedy kamkoli přenášel, nastrožoval či je ukládal, navíc zajištěné jedy neúčinkují okamžitě, takže zvířata mohla po jejich pozření urazit určitou vzdálenost do místa, kde byly nalezeny jejich kadávery. Okresní soud také nevzal v potaz, že obžalovaný na rybnících hospodář dlouhá léta a není tak zřejmé, proč by se pro otravu rybních škůdců měl rozhodnout najednou až po tolika letech soužití s nimi. Je rovněž nesmyslné, aby obžalovaný – údajně se záměrem chránit chov ryb v rybníce – nalíčil pro ryby rovněž toxickou látku hned na břehu rybníka, a to navíc na živočicha, který si svou kořist vezme do vody, kterou tak snadno může otrávit. Chemické expertízy také neprokázaly konkrétní (ale jen druhovou) shodu mezi jedy nalezenými u obžalovaného na straně jedné a jedy v tělech usmrčených živočichů na straně druhé. Odvolatel zdůraznil též, že i státní zástupce intervenující v hlavním líčení navrhol stran údajného travičství zproštění obžaloby podle § 226 písm. c) tr. řádu.
8. K přechovávání jedů obžalovaný namítl, že prvostupňový soud hodnotil pouze to, že se u něho našly sklenice s neurčitým obsahem. Předmětný zločin však vyžaduje prokázání úmyslné formy zavinění, což v projednávaném případě naplněno nebylo. Sklenice se zajištěnými chemikáliemi na sobě neměly žádný popisek, příbalový leták ani informace o jejich obsahu. Obžalovaný navíc vysvětlil, že po svém otci zdědil celou řadu věcí, nevyjímaje tyto nádoby a objasnil též, že chemikálie v nich uložené používal výhradně na myši. Nemohl tedy vědět, že jde o zakázané látky. To platí tím spíš, že i policejní orgán si musel nechat vyhotovit odborné expertízy, a že i cvičený pes sice našel chemikálie, ale neoznačil místo, které obžalovaný stejnými látkami proti myším pravidelně stříkal.
9. Odvolatel okresnímu soudu vytkl, že rezignoval na zásadu presumpce nevinny a z ní vycházející zásadu in dubio pro reo jen proto, že jedna z prezentovaných verzí se jevila jako pravděpodobnější. Okresní soud se totiž namísto toho, aby kriticky posoudil skutkové verze a vyhodnotil, zda přetrvávají důvodné pochybnosti, zaměřil pouze na to, která z verzí se jeví jako více pravděpodobná. V tomto ohledu odvolatel rozvedl rozsáhlou judikaturu týkající se uvedených zásad. Uzavřel, že prvostupňový soud vybočil ze zásady volného hodnocení důkazů, nerespektoval presumpci nevinny a dopustil se při hodnocení důkazů fatálních omylů, kdy fakticky přihlédl k důkazům, k nimž přihlédnout neměl. V důsledku toho lze v napadeném rozsudku spatřovat extrémní rozpor mezi vykonanými skutkovými zjištěními a právními závěry. Okresnímu soudu totiž pouhá pravděpodobnost stačila k vyslovení odsuzujícího rozhodnutí, ačkoli dle ustálené judikatury pouhá pravděpodobnost pro vyslovení viny postačující není.
10. Odvolatel navrhl, aby krajský soud napadený rozsudek zrušil a zprostil jej obžaloby.
11. Podle § 254 odst. 1 tr. řádu, *nezamítne-li nebo neodmítne-li odvolací soud odvolání podle § 253 tr. řádu, přezkoumá zákonnost a odůvodněnost jen těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání,*

i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nejsou odvoláním vytýkány, odvolací soud přiblíží, jen pokud mají vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání. Podle § 254 odst. 2 tr. řádu, mají-li však vytýkané vady svůj původ v jiném výroku než v tom, proti němuž bylo podáno odvolání, přezkoumá odvolací soud i správnost takového výroku, na který v odvolání napadený výrok navazuje, jestliže oprávněná osoba proti němu mohla podat odvolání. Podle § 254 odst. 3 tr. řádu, jestliže oprávněná osoba podá odvolání proti výroku o vině, přezkoumá odvolací soud v návaznosti na vytýkané vady vždy i výrok o trestu, jakož i další výroky, které mají ve výroku o vině svůj podklad, bez ohledu na to, zda bylo i proti těmto výrokům podáno odvolání.

12. Ve smyslu citovaných zákonných ustanovení **přezkoumal** krajský soud k odvolání obžalovaného napadený rozsudek v celém rozsahu, stejně jako řízení, které rozsudku předcházelo, a dospěl k závěru, že odvolání důvodné není.
13. **Řízení** předcházející napadenému rozsudku netrpělo žádnými vadami, které by vedly k tomu, že rozsudek by nemohl obstát a musel by být bez dalšího zrušen. Okresní soud konal řádně a při zachování veškerých zákonných lhůt hlavní líčení, v němž obžalovanému poskytl dostatečný prostor k uplatnění obhajoby a i v ostatních směrech plně šetřil jeho práva. Krajský soud nemohl odvolateli přitakat ani v námitkách proti provedeným prohlídkám. Ty proběhly zcela zákonně, a to jak co do jejich důvodnosti, tak i co do jejich neodkladnosti.
14. Pakliže byli otráveni tvorové nalezeni v lokalitě obhospodařované obžalovaným, který tak dle principu *cui prodest* připadá v úvahu jako první podezřelý, je logické, že toto podezření opodstatňuje provedení domovní prohlídky již samo o sobě. Pokud pak bylo posíleno i vyjádřením [REDAKCE] o tom, že obžalovaný zmiňoval, že vydrám domluví či domluvil, jde o podezření ještě silnější. Obžalovaný přitom nedůvodně vyčítá policii, že [REDAKCE] tato slova "vložit" do úst. [REDAKCE] popsal bližší okolnosti, za nichž toto od obžalovaného zaznělo, a jednak policie při onom údajném "vložení do pusy" jen vznesla otázku, jíž potřebovala ověřit informaci, kterou měla z operativně-pátrací činnosti. Nelze přitom nalézt jiný způsob, jak by se policie měla zeptat na to, zda zazněla konkrétní formulace (domluvení vydrám), o níž měla vědomost z operativně-pátrací činnosti. Operativně-pátrací poznatek pak je specifikován v úředním záznamu na čl. 268, kde policie zmiňuje informace získané z prostředí Klatovského rybářství i mimo ně, a který pochází z doby předcházející vytěžení [REDAKCE] na úřední záznam.
15. S prohlídkami také nešlo vyčkat na pozdější dobu, protože hrozilo, že by zájmové věci mohly být odstraněny. Je zcela standardní (a správnou i legitimní) praxí, že prohlídky prostor probíhají překvapivě a nezřídka formou tzv. razíí, at' již jako neodkladné úkony v pravém slova smyslu (před sdělením obvinění) anebo bezprostředně po sdělení obvinění tak, aby nevznikla časová prodleva, během níž by někdo mohl zašantročit či skrýt zájmové věci. Tento princip platí ve zcela obecné rovině a i v případech, kde skrytí zájmových věcí může vyžadovat složitější logistiku (typicky objemné předměty, varny drog apod.), a tím spíše tedy v projednávaném případě, kde hledanými věcmi byly relativně nízkohmotnostní, snadno transportovatelné a lehce ukrytelné předměty (2 zavařovací sklenice o objemu cca 0,7l). Celospolečenský zájem na odhalení trestné činnosti zde mnohonásobně převyšuje partikulární zájem jednotlivce na ochraně soukromí, které je navíc dostatečně chráněno tím, že zásah do něho podléhá v každém konkrétním případě povolení soudu, jež zkoumá důvodnost takového zásahu i jeho proporcionalitu. V projednávaném případě rozhodně nebylo možné posečkat z provedením prohlídek na pozdější dobu.
16. Za procesní pochybení nelze pokládat ani to, že orgány činné v přípravném řízení nevyslechly v této fázi [REDAKCE] v pozici svědka, ale spokojily se pouze s jeho vytěžením tzv. na úřední záznam. Jakkoli může být výslech určité osoby formou, která v pozdějších procesních fázích není plně využitelná, nepraktický a může vyústit v důkazní nouzi (at' již svědčící té či oné procesní straně), je skutečností, že těžiště dokazování tkví v hlavním líčení v řízení před soudem. Orgánům činným v přípravném řízení proto nelze nařizovat formu, v jaké mají získávat informace vyslychaných osob, a je pouze na jejich posouzení, zda zvolí formu umožňující

pozdější plnou procesní použitelnost získaných údajů, anebo zda postoupí riziko, že procesní hodnota získaných informací může být v pozdějších fázích řízení ztracena. Pokud se státní zástupce v projednávaném případě rozhodl toto riziko podstoupit, může to možná být interpretováno jako postup nepraktický, rozhodně se však nemůže jednat o procesní vadu, ani o neúplnost dokazování přípravného řízení.

17. Důkazní deficit odvolací soud neshledal ani v řízení před prvostupňovým soudem. Ten provedl procesně řádným způsobem veškeré **důkazy** potřebné ke zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností, v rozsahu nutném pro své rozhodnutí. V hlavním líčení okresní soud vyslechl svědka [REDAKCE], a pokud ten nezopakoval to, co zmiňoval v přípravném řízení na procesně nepoužitelný úřední záznam, pak soud prvního stupně důsledně tuto důkazní situaci respektoval a nikde v rámci svých hodnotících úvah nepřihlížel k tomu, co [REDAKCE] policii sdělil na procesně nepoužitelný úřední záznam.
18. Je třeba zdůraznit, že procesní použitelnost určité informace není absolutní či konstantní veličinou, ale proměňuje se v závislosti na jednotlivých fázích řízení. Takto např. k podání obžaloby postačují informace získané ve formě úředního záznamu, které se však v řízení před soudem stávají primárně procesně nepoužitelnými, ledaže by došlo ke splnění zákonných podmínek umožňujících jejich reaktivaci (§ 211 odst. 6 tr. řádu). Dále platí, že intenzita podezření pramenící z určitých informací nemusí být stejná k učinění všech úkonů trestního řízení. K zajišťovacím úkonům trestního řízení (domovní a jiné prohlídky, vazba, zajištění věcí apod.) postačuje nižší míra podezření, než jaká je zapotřebí např. k zahájení trestního stíhání, a jež zase může být menší než míra podezření potřebná k podání obžaloby. Procesní použitelnost informací vyústujících v určitou míru podezření je přitom nutno posuzovat k momentu, kdy tyto informace jsou vyhodnocovány k posouzení otázky, zda jsou splněny podmínky pro ten či onen procesní úkon. K momentu povolení domovní prohlídky měly justiční orgány k dispozici [REDAKCE] vyjádření, které v té fázi řízení bylo plně použitelné k posouzení, zda jsou splněny podmínky pro povolení domovní prohlídky a prohlídky jiných prostor. Na tehdejší použitelnosti takové informace pak nic nemění skutečnost, že [REDAKCE] své původní vyjádření v hlavním líčení nezopakoval a to se pak stalo pro hodnotící úvahy prvostupňového soudu týkající se viny či nevin obžalovaného nepoužitelné. Jinak řečeno – to, že okresní soud nemohl [REDAKCE] vyjádření brát jako usvědčující důkaz proti obžalovanému v rámci meritorního posouzení jeho viny či nevin, nikterak nedevaluje dřívější (v přípravném řízení) procesní použitelnost [REDAKCE] vyjádření pro posouzení otázky, zda bylo či nebylo možno povolit prohlídky u obžalovaného.
19. Okresní soud jím provedené důkazy též náležitě **vyhodnotil**. Jeho úvahy jsou dostatečně podrobné, logické a navzájem provázané. Krajský soud se s nimi plně ztotožňuje a postačuje proto odkázat na příslušnou pasáž napadeného rozsudku. Nad jeho rámec lze s ohledem na odvolací námítky dodat snad jen následující.
20. Prvostupňový soud předně správně v rámci hodnotících úvah posuzoval pravděpodobnost výskytu určitých jevů, včetně pravděpodobnosti jejich kumulace tak, jak nastala v řešené kauze. Kriticky vyhodnocoval verze jednotlivých událostí jak jednotlivě, tak i ve vzájemném souhrnu, přičemž právě optika komplexního náhledu na jednotlivé její střípky umožňuje složit mozaiku do sebe navzájem zapadajících informací, které by jinak při separátním náhledu na ně mohly umožňovat více výkladových variant. Nelze tedy souhlasit, že by soud prvního stupně vybočil ze zásady volného hodnocení důkazů, naopak ji zcela důsledně respektoval.

K úmyslnému přechovávání jedů

21. Obžalovaný v přípravném řízení zmiňoval, nač užívá fialový granulát a nahnědlou tekutinu (stopy 5 a 6), takže konstrukce, že mu tam tyto látky bez jeho vědomí někdo podstrčil, je již z tohoto

pohledu nesmyslná. Obě tyto látky navíc byly v uklizené až sterilní místnosti v čistém plastovém barelu, nikoli v nějakém neužívaném, zaprášeném a neuspořádaném prostoru, kde by je obžalovaný mohl přehlédnout. Úvaha, že tam tyto látky byly někým podstrčeny, je kromě toho vyloučena i tím, že o sklepě nevěděl ani odvolatelův nejbližší spolupracovník [REDACTED] (čl. 230) a tím spíš lze zcela důvodně vyloučit, že by tento prostor odhalil nějaký brigádník či jiný méně často objekt navštěvující jedinec, který navíc neměl žádný důvod po sklepení pátrat ani do něho (kdyby jej teoreticky odhalil) vstupovat. Rozsah a četnost návštěvnosti odvolatelova objektu jinými osobami plyne z výpovědi [REDACTED], jež zmínil, že brigádníci měli ve skladu oblečení, auto apod. [REDACTED] přitom nemohl skladem mínit i jeho podsklepení, když o něm vůbec nevěděl. Zcela mimo realitu pak je konstrukt, že někdo takový (občasný, náhodný brigádník) by měl do místnosti na první pohled nezřejmé (sklep), na nijak zásadně skryté místo (jeden z cca 10 čistých barelů umístěných v prázdném sklepě - foto č. 41 - 47 na čl. 104 + výpověď [REDACTED] na čl. 321), a z důvodů zcela mlhavých postrčit jedy.

22. Pro nevědomost obžalovaného o charakteru jedů z důvodu jejich údajného zdědění po otci pak nesvědčí právě sterilita jejich uložení i to, že obžalovaný je dle svého tvrzení efektivně využíval k hubení myši. Přitom podle toho, jak toto své travičství popisoval, nemohl nevědět o vysoké účinnosti jedů. K hubení myši totiž mělo postačovat stříknutí (nikoli nalití) hnědé kapaliny s endrinem (stopa 6) injekční stříkačkou do konve a pokropení zájmového prostoru. Poptávaného efektu tak bylo dosaženo velmi nízkou koncentrací jedu. S obžalovaným také nelze souhlasit, tvrdí-li, že jeho obhajobu potvrzuje fakt, že pes neoznačil takto proti myším ošetřená místa. To má totiž jednoduché vysvětlení spočívající v tom, že psi jsou dle výpovědi jejich psovodky [REDACTED] cvičeni na vyhledávání karbofuranu (čl. čl. 321), který se ovšem dle tvrzení obžalovaného v jeho kropáčové směsi nenacházel. Pokud pak karbofuranové granule měly být obžalovaným sypány na schody, pak karbofuran byl odtud odstraněn tím, že jej sežraly myši, a těžko tak mohl být nalezen psem při prohlídce. Ledaže by pes objevil kadávery myši, což se však nestalo.
23. Lichá je rovněž námitka, že když o charakteru zajištěných látek nevěděly ani orgány činné v trestním řízení, které pro jejich identifikaci musely zadat chemickou analýzu, těžko o něm mohl vědět obžalovaný. Ze policie prováděla analýzu nalezených látek, totiž nijak nesvědčí o odvolatelově neznalosti toho, co skladoval. Orgány činné v trestním řízení musí takřka vždy provést chemický rozbor ke stanovení kvantity a kvality zajištěných látek. Jde o běžnou praxi, typickou např. i pro drogové delikty. Ani u nich přitom nevzniká pochybnost, že jde o drogu (o tom nepochybuje odběratel-narkoman, ani dodavatel-dealer, a ani orgány činné v trestním řízení), přesto je droga zkoumána.

K travičství

24. U obžalovaného se našel karbofuran v podobě fialových granulí. Fialové částičky (u orla) a fialové práškové deposity (u orlice) se našly v obou kadáverech orlů. Všechna zvířata byla nalezena uhynulá u rybníků obhospodařovaných obžalovaným, které jsou relativně vzdáleny od jiných vodních ploch. Při těchto okolnostech, je konstrukce, že orli kdesi u jiných vodních ploch pozřeli návnady otrávené karbofuranu stejné barvy, jaký skladoval obžalovaný, a pak buď (se zbytečným transportem návnad) posečkali s jejich pozřením až na prostor u [REDACTED] anebo tam od místa pozření kdesi jinde dolétli zemřít, a to navíc za již probíhajících příznaků otravy (které nastupují za několik minut - čl. 185), natolik nepravděpodobnou souhrou náhod, že ji to přesouvá z roviny v úvahu připadající varianty skutkového děje do roviny veskrze modelové a v reálném světě nenaplnitelné. To platí o to víc, že stejnou cestou by se musel ubírat i osud obou krkavců otrávených endrinem, přičemž právě endrin (byť zde na rozdíl od karbofuranu schází bližší - barevná - identifikace) obžalovaný též skladoval.
25. Pro travičství svědčí rovněž nález injekční stříkačky s nasazenou jehlou. Měl-li totiž odvolatel tuto stříkačku užívat k naředění své kropáčové směsi, pak není jasné, k čemu na to potřeboval na stříkačku nasazenou jehlu, která mu manipulaci jen znesnadňovala. Smíchání dvou kapalin (voda v

kropáči + hnědá tekutina ze stopy č. 6) totiž nevyžaduje tvrdý materiál (kov jehly), jež musí vniknout do jedné ze složek směsi. Nasazená jehla je naopak nezbytným nástrojem, má-li dojít k vpravení tekutiny do pevného skupenství svaloviny sloužící jako potravní návnada.

26. Námitka, že není jasné, proč by měl obžalovaný trávit rybí škůdce teprve až nyní po mnohaletém soužití s nimi, je stejně spekulativní, jako úvaha, že k travičství mohl obžalovaný přistoupit již v minulosti, ale toto pouze nemělo hmatatelný výsledek v podobě nalezených kádáverů otrávených zvířat. Stejně tak lze spekulovat, že teprve až nyní (ve zhoršených časech, na něž si obžalovaný sám stýská) mu došla trpělivost s predátory, které byl předtím ochoten tolerovat. Vznesená námitka je tak stejně (ne)pádná, jako kdyby u jakéhokoli jiného prvo-pachatelství bylo argumentováno tím, že nemá logiku, aby se prvo-pachatel delikvence dopouštěl nyní, když nikdy předtím nic obdobného nespáchal.
27. Obdobně obžalovaného nemůže vyvíňovat ani výhrada, že nemá logiku, aby v zájmu ochrany svých ryb nalíčil na živočicha žijícího rovněž ve vodě návnadu otrávenou jedem, který je toxický i pro ryby. Jakkoli platí, že vydra tráví valnou část svého života ve vodě či v její blízkosti, je minimální pravděpodobnost, že by v důsledku otravy zemřela náhle při plavání tak, aby se po určité míře rozkladu mohla stát potravou pro mrchožroutské (jsou-li v tuzemských vodách vůbec takové) ryby. Byť nástup intoxikačních účinků aplikovaných jedů je poměrně rychlý, nepůjde zřejmě o takovou rychlost, aby intoxikace vydrů v mžiku usmrtila tak, že by při nástupu zdravotních obtíží nestihla vylézt na břeh a utopila se. Riziko sekundární otravy ryb z kádáveru vydrů je proto minimální. Totéž platí i o pravděpodobnosti, že by vydra na břehu nastraženou návnadu nepozřela na místě, ale brala si ji ke konzumaci do vody, kde by mohl z návnady do jejího sežrání vydrů „odkapávat jed“ a kontaminovat vodní prostředí. Je sice možné, že vydrů část své kořisti konzumují ve vodě, to se však vztahuje na ve vodě ulovené ryby a nikoli na potravu nalezenou na břehu. I kontaminace vodního prostředí touto cestou je proto krajně nepravděpodobná.
28. Okresní soud správně dovodil srozumění obžalovaného jak s usmrcením chráněných živočichů, tak i s tím, že ke smrti dojde *zvlášť surovým a trýznivým způsobem*. Přítomnost chráněných živočichů v tuzemské volné přírodě je takřka notorií, zhusta silně medializovanou, a obžalovaný proto jako osoba nežijící v informačním vakuu musel vědět o jejich výskytu. Obžalovaný je navíc zkušený rybníkář a z tohoto titulu osoba zvlášť znalá tuzemských přírodních poměrů a jistě si tedy svedl představit, že jím nastražené návnady mohou pozřít takové chráněné živočichové. Při tomto vědomí nástrahy položil, a protože neučinil zhola nic (např. naklazení v uzavřeném prostoru, dohled nad návnadou apod.), pro co by mohl počítat s tím, že tyto živočichové návnady nepozřou, byl srozuměn s tím, že i oni se mohou stát obětí jeho travičství.
29. Srozumění obžalovaného s tím, že ke smrti dojde *zvlášť surovým a trýznivým způsobem* pak plyne z toho, že užil velmi efektivní jedy. Zaživačím traktem vstřebávaný jed sám (nejde-li o sedativa) takřka vždy způsobuje bolestivou a trýznivou smrt. I zde je notorií, že veterinární postupy při utrácení zvířat spočívají v prvotním jejich uspaní sedativy a teprve poté k vpravení smrtící látky. Obžalovaný tuto prvou fázi vypustil a nechal působit rovnou jedy. O jejich účinnosti navíc věděl právě z přípravy svého kropáčového koktejlu.
30. Soud prvního stupně tedy úplným dokazováním a náležitým hodnocením provedených důkazů zjistil úplně a správně skutkový stav věci. Ten též patřičně **právně kvalifikoval**. I v tomto směru lze odkázat na napadený rozsudek.
31. Pro přehlednost lze ke kvalifikované skutkové podstatě trestného činu přechovávání omamné a psychotropní látky a jedu – zde ke *značnému rozsahu* jedu – uvést toliko následující tabulku, z níž jsou patrná jednotlivá množství pásma toho kterého jedu.

		dávka v g		množství v g (15Tdo 1003/2012)		
		intoxikace	letální dávka	větší než malé	větší	značné
karbof	g/kg	0,001	0,011			

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Zákostelecká.

	pro 70 kg těžkou osobu	0,07	0,77	0,07	0,7	7
endrin	g/kg	0,00025	0,01			
		0,001	0,01			
	pro 70 kg těžkou osobu	0,0175	0,7	0,0175	0,175	1,75
		0,07	0,7	0,07	0,7	7

obžalovaný přechovával	karbofuran	endrin
	1,403325	168,91

32. Prvostupňový soud také správně travičské delikty obžalovaného právně kvalifikoval podle trestního zákoníku účinného do 31. 5. 2020 (zřejmě písařskou chybou okresní soud uvádí do 30. 9. 2020). Jde o trestní zákoník účinný k momentu spáchání trestných činů obžalovaným, neboť později účinný trestní zákoník pro obžalovaného příznivější nebyl. Pozdější právní úprava totiž jednak zpřísnila samotnou skutkovou podstatu trestného činu týrání zvířat, a jednak zvýšila i postih za takový trestný čin. Zatímco podle původní právní úpravy bylo možno skutkovou podstatu naplnit dvěma alternativami (týrat zvíře buď *zvlášť surovým nebo trýznivým způsobem* na straně jedné, anebo „pouze“ *surovým nebo trýznivým způsobem* avšak *veřejně nebo na místě veřejnosti přístupném* na straně druhé), v nové právní úpravě postačuje k trestnosti týrat zvíře „toliko“ surovým nebo trýznivým způsobem, aniž by zde byla nutná podmínka buď *zvlášť surového, nebo trýznivého způsobu* na straně jedné, anebo podmínka *veřejnosti* týrání. Postih dle původní právní úpravy pak uvaloval v základní skutkové podstatě trest odnětí svobody až na dvě léta, zatímco podle pozdější právní úpravy jde o hrozbu trestem od šesti měsíců do tří let. Rovněž kvalifikovaná skutková podstata je v pozdější právní úpravě výrazně přísnější, než v právní úpravě původní. Podle původní právní úpravy byl pachatel, který způsobil týranému zvířeti smrt, ohrožen trestem odnětí svobody od 6 měsíců až na 3 léta. Podle nové právní úpravy však takovému pachateli hrozí trest odnětí svobody od 2 do 6 let. Pozdější právní úprava tak pro obžalovaného rozhodně příznivější nebyla a okresní soud správně jeho jednání posoudil podle právní úpravy účinné k momentu spáchání travičského skutku.
33. Navzdory výše zmíněné písařské chybě v datu účinnosti právní úpravy neshledal krajský soud důvod k zásahu do napadeného rozsudku, neboť toto písařské pochybení nemělo žádný dopad na práva a povinnosti obžalovaného. Sazbou rozhodnou pro postih obžalovaného totiž nebyla žádná z trestních sazeb vztahujících se k travičskému skutku a zmíněná písařská nepřesnost tak obžalovaného nikterak neposunula do trestních sazeb pro něho nepříznivějších, než jak by tomu bylo při absenci inkriminované písařské chyby týkající se data účinnosti určité právní úpravy.
34. Pochybení krajský soud neshledal ani ve výroku o uložených **trestech**. Okresní soud náležitě vážil veškeré polehčující i přitěžující okolnosti projednávaného případu a jim adekvátně tresty ukládal. Obžalovaný byl ohrožován trestem odnětí svobody od 2 do 8 roků, a pokud prvostupňový soud trest vyměřil v pouhé dvanáctině trestní sazby, nemůže se jednat o trest přísný, natožpak *nepřiměřeně* přísný. Totéž platí i o zkušební době, kterou prvostupňový soud vyměřil při dvou třetinách zákonných mezí. Víra v nápravu obžalovaného „pouze“ takovým postihem se s ohledem na jeho dosavadní bezúhonnost jeví být dostatečně podložená.
35. Zcela poprávu je pak uložení trestu propadnutí věcí, a to nebezpečných chemikálií, které byly v projednávaném případě *nástrojem* trestného činu a u nichž je navíc s ohledem na jejich obecnou nebezpečnost krajně nežádoucí, aby s nimi nakládal jedinec nedisponující patřičným povolením.
36. Z popsáných podstatných důvodů bylo odvolání obžalovaného jako nedůvodné zamítnuto.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do 2 měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud v Brně (§ 265c tr.ř., § 265e odst. 1 tr.ř.).

Dovolání mohou podat

- a) nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i neprospěch obviněného,
- b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr.ř.).

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 tr.ř.).

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr.ř.) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až 1) nebo § 265b odst. 2 tr.ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 1, 2 tr.ř.).

Opravný prostředek podaný v elektronické podobě musí být vybaven uznávaným elektronickým podpisem (§ 6 odst. 1 zákona č. 297/2016 Sb.) nebo podání musí být učiněno prostřednictvím datové schránky dle § 8 zákona č. 300/2008 Sb.; bez těchto náležitostí se k podání v elektronické podobě nepřihlíží.

České Budějovice dne 8. 10. 2021

Ondřej Vítů, v. r.
předseda senátu